Atam'a Ağıt

Kemalettin Kamu

Atam'a Ağıt — Kemalettin Kamu

Kemalettin Kamu 1948 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metnin dayandığı baskı: Ülkü (Millî Kültür Dergisi), Yeni Seri, sayı 76, 16 Kasım 1944, s. 16.

Bu PDF serbestçe okunabilir, kopyalanabilir ve paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

I.

Sırma sarısını yay saçlarına,
Gözüne rengini koy denizlerin;
Düşün dudakların en incesini,
Yüzüne tuncunu ver benizlerin.

Onda yürüyüşün en yiğitçesi,
Onda bükülmezi vardı dizlerin.
Gezerdi ülkede bir Hızır gibi
Em olup derdine çaresizlerin.

II.

Durgun bir denizi andırır dışı,
İçi hiç sönmeyen bir yanardağı.
Sesinde ıslığı eser kuvvetin,
Sözünde şahlanır Hakkın bayrağı.

Gökle Güneş gibi buluştu onda
Sezinin sağlamı, duyunun sağı,
Yıkarak kökünden Osmanlılığı
O gömdü tarihe bir Ortaçağı.

III.

Dağlar dümdüz olur işaretiyle,
Ürperir ovalar âvazesine;
Devrilir hıncına çarpan ordular.
Kaleler dayanmaz yelpazesine;

Fikrin, güzelliğin, aşkın, her şeyin
Bağlıydı daima en tazesine;
Yaşadı başı dik, dünyaya karşı,
Getirdi dünyayı cenazesine!

IV.

Onsuz kaldığını bilse tabiat
Bağlar üzüm vermez, bahçeler kurur;
Okşar saçlarını Ezelin eli,
Yüzüne Ebedin ışığı vurur.

Övünür insanlık eserleriyle,
Yurt onun sevgisi üstünde durur.
Adıdır kurduğu devlete temel,
Ünü kurtardığı millete gurur!

V.

Fâni varlığını kaybetti ama,
Simgesi yurdumun burçlarındadır.
Engin ufuklara uzanmış kolu,
Hızı Altıokun uçlarındadır!

Kadının, erkeğin hâfızasında,
Gencin, ihtiyarın duşlarındadır.
Yaylâ yellerinde eser gölgesi,
Sesi bahçemizin kuşlarındadır!

VI.

Ben mi yazacaktım göçüm gününü
Dökerek ardından böyle göz yaşı?
Ben ki ona büyük gezilerinde
Oldumdu bir küçük yol arkadaşı.

En son durağına varmadan ömrün
Kapadı yolunu bir mezar taşı...
Büyük kurucusu Cumhuriyetin,
Hürriyet âşıkı milletin başı!